

Política vomitiva

Es evident que tots tenim dret a canviar, a evolucionar, a rectificar i a fer amb el nostre parer el que ens sembli, sobretot si algun dia ens convertim en hostes del nostre propi pensament. El problema és quan aquests canvis es produeixen a l'escena política i quan el seu principal beneficiari és un individu, una persona, que utilitza hipòcritament i sibil·lina aquest dret legítim a «canviar de parer», per «fer caixa».

Fa un temps, jo era molt amic dels Casamitjana, una gran família rosinca originària de Barcelona, que des de fa dècades ha donat una personalitat pròpia i extraordinària a una de les nostres platges, la de Canyelles Grosses o de l'Almadrava, l'art de pesca que allà s'havia practicat. Coneixia a la Magda, una socialdemòcrata íntegra i compromesa, tot i que no compartíem colla. Però la meva admiració es va tornar escepticisme primer i indignació després, en veure com instrumentava la seva «conquesta» de l'alcaldia de Roses des de les files del PSC. Disposada a pagar el preu que fos, va convertir la seva investidura en un pacte de «tots contra un», al que el que menys comptava eren programes, idees o propostes. Va pactar amb el PP, amb convergents infidels, amb cacics i inclús amb un psicòpata obsessionat. I no només això, amb una sola legislatura en va tenir prou per literalment desfer el seu partit a Roses. No conec cap dels seus antics companys, ni un, que segueixi al seu costat.

Després d'anunciar la seva renúncia a la política i de veure que guanyar-se les garrofes costa molt quan algú t'exigeix resultats, va tornar a la seva erràtica carrera de servei al «bé públic», que l'ha portat per un munt de plataformes i partits. Sempre cobrant, és clar, perquè sempre tenia algun càrrec. I sense importar-li que en un ple per adherir-se a l'AMI, des de l'oposició rosinca, votés en contra, tot proclamant que «no soc ni mai seré independentista», ara vol fer-se un forat a ERC, que pel que sembla l'acull amb els braços ben oberts, perquè ningú els ha volgut ensenyar els cadàvers polítics que ja ha deixat darrere seu. A mi, però, que sí tinc memòria, se'm regira l'estómac, em venen arcades quan la llegeixo dient «vull visualitzar que eixamplar la base de la sobirania és possible i real i demostrar una vegada més que ERC obre portes i finestres i que som molts i diversos i que convivim i construïm junts».

La seva llepada de culs cap a la Marta Rovira (el seient de la qual ocupa al Parlament) i a l'Oriol Junqueras, per apuntar-se finalment al seu carro, és l'episodi d'hipocresia política més fastigós i vomitiu que mai he testimoniat i la seva afirmació que «els meus valors socialistes i sobiranistes no han canviat» és una mentida de l'alçada d'una catedral.